

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: J. R.
zastoupený Mgr. Olga Růžicková, advokátka, sídlem Dubská
390/4, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČO: 70891168, odbor
dopravy a silničního hospodářství, sídlem Závodní 353/88, 360
06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě ze dne 10. 12. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2021, č. j.
KK/267/DS/21-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 19. 10. 2020, č. j. 15387/OD-P/20 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **silniční zákon**), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 8. 6. 2020, v čase 09:17 hodin, řídil na pozemní komunikaci č. I/13, u obce Bor, ve směru jízdy z Ostrova na Karlovy Vary (GPS 50°15'52.805" N; 012°55'30.623" E) motorové vozidlo zn. BMW X5, SPZ X., a v tomto úseku mimo obec, kde je maximální dovolená rychlost jízdy 90 km/hod., tuto překročil o 35 km/hod., když mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, výrobní číslo 15/0236, naměřena skutečná rychlost jízdy 125 km/hod. (po odečtu odchylky měřicího zařízení). Svým jednáním žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobci za spáchání uvedeného přestupku uložen dle § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobou naříkaným rozhodnutím posléze žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

Žaloba

3. Žalobou se domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému zejména z důvodu závažného procesního pochybení, které mělo spočívat v postupu správního orgánu I. stupně. Žalobce vytýkal správnímu orgánu I. stupně neposkytnutí příležitosti vyjádřit se k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí, v důsledku čehož mělo dojít k pochybení, které mělo za následek nezákonnost celého řízení, neboť byl žalobce zkrácen na svých právech. Oporu pro svá tvrzení spatřoval žalobce jednak v odborné právní literatuře (Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 228 [§ 36]) a jednak v rozhodovací činnosti soudů v obdobných věcech (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36 či rozsudek Krajského soud v Plzni ze dne 11. 2. 2009, č. j. 57Ca 17/2008). S ohledem na vyjádřený názor a citované zdroje měl žalobce za to, že mu nebyla poskytnuta přiměřená lhůta k vyjádření se k podkladům řízení u správního orgánu I. stupně, a to proto, že podklady pro rozhodnutí byly opatřovány v tentýž den, jako bylo nařízeno ústní jednání, tj. ke dni, kdy měla být žalobci do určité míry imaginárně poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na „*Petrmichl, Václav. Význam a vybrané aspekty aplikace ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Správní právo, číslo 2/2017.*“ Žalobce dále uvedl, že v předvolání k ústnímu jednání a k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí nebylo výslovně uvedeno, že byly shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí, tedy ukončeno obstarávání podkladů pro rozhodnutí. Žalobce si tedy nemohl učinit úsudek o tom, že obstarávání podkladů bylo ukončeno. Uvedené dále žalobce doplnil, když uvedl, že nejprve bylo doručeno předvolání k jednání, kde bylo

uvedeno, že se může vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, ale teprve následující datovou zprávou byl seznámen s tím, že v rámci tohoto jednání se bude provádět výslech policistů. K tomu poté žalobce odkázal na „Právní názor č. 14, Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad, ze dne 25. 2. 2010“. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že správní orgán měl uvést (výslovně učinit), že již byly nashromážděny všechny podklady a že se k nim tak žalobce může v přiměřené lhůtě (výslovně stanovené) vyjádřit. Vzhledem k výše uvedenému žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Ve vyjádření k žalobě dne 10. 1. 2022 nejdříve žalovaný pro totožnost žalobní námítky s tou odvolací odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 6-8), kde se s ní již dle svého názoru vypořádal. Žalovaný měl být ve svých úvahách veden nejen již tam zmiňovaným rozsudkem NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, ale rovněž i rozsudkem NSS ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21, či rozsudky týkající se dokonce přímo již dřívější rozhodovací činnosti žalovaného a téhož správního orgánu I. stupně (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 12. 2018, č. j. 17 A 70/2017-40, a na tento navazující rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 As 40/2019-33). Žalovaný zůstal toho názoru, že k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu v případě žalobce nedošlo. Dále se žalovaný neztotožnil s argumentací žalobce stran toho, že nejprve bylo doručeno předvolání k jednání, kde bylo uvedeno, že se může vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, ale teprve následující datovou zprávou byl seznámen o tom, že v rámci tohoto jednání se bude provádět výslech policistů. K tomu žalovaný nejdříve poznamenal, že výslech svědků nebyl prováděn v rámci ústního jednání, jak konstatuje žalobce, nýbrž mimo ústní jednání, pročez byl žalobce o tomto úkonu vyrozuměn ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu. Nad to tvrzení žalobce ohledně časové posloupnosti doručení jím uváděných písemností nemá, podle žalovaného, oporu ve spisovém materiálu. Jak ze spisu vyplývá, žalobci byla cestou datové schránky odeslána písemnost vyhotovená dne 4. 9. 2020, pod č. j. 12877/OD-P/20 (vyrozumění o provádění výslechu svědků) a dále písemnost vyhotovená rovněž dne 4. 9. 2020, pod takřka navazujícím č. j. 12879/OD-P/20 (předvolání k ústnímu jednání a k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí). Z přiložených doručenek obou těchto písemností je pak zcela patrné, že tyto byly cestou datové schránky odeslány ve správném časovém pořadí (se vzájemným rozdílem pouhých několika vteřin) a doručeny byly žalobci ve zcela totožný okamžik - dne 7. září 2020, v čase 10:36:17. V důsledku těchto skutečností považoval žalovaný tuto námitku žalobce za nedůvodnou. S odkazem na výše uvedené trval žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námítky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené a neopodstatněné tak, jak již bylo popsáno výše. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika žalobce

5. V replice žalobce ze dne 18. 1. 2022 žalobce uvedl, že argumenty přednesené žalovaným nepovažuje za relevantní. Žalovaný měl toliko zopakovat argumenty z napadeného

rozhodnutí, a to bez relevance k právní a faktické argumentaci žalobce užitě v žalobě. Žalovaný měl uvést, že žalobce žalobní námitku spočívající v závažném procesním pochybení (jak jej shledává NSS) uplatnil ve svém odvolání, to se však nezakládá na pravdě. Odvolání žalobce bylo směřováno k výjimečnosti situace a neposkytnutí výpovědi zasahujících policistů (nahrazení nahlížení do spisu z důvodu epidemiologické situace spojené se šířením tzv. koronaviru), pokud žalovaný uvedl, že se jedná o totožnou námitku, šlo o zjevně nerelevantní argumentaci žalovaného. Dále se žalobce vyjádřil k žalovaným citovaným rozhodnutím NSS č. j. 9 As 40/2019 – 33, které navazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 70/2017-40. Uvedená rozhodnutí NSS se věnovala námitkám podjatosti a údajnému nedostatečnému dokazování ve věci, tedy šlo o rozhodnutí bez jakékoliv relevance k projednávané věci. K rozhodnutí NSS č. j. 5 As 24/2009-65 žalobce uvedl, že uvedené rozhodnutí má právní relevanci k § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně se týkalo zcela rozdílné skutkové situace. Pro projednávanou věc je rozhodující, že žalobce byl předvolán k jednání, kde byl vyrozuměn dle § 36 odst. 3 správního řádu, ale teprve poté mu bylo doručeno vyrozumění o tom, že se bude provádět další dokazování. Logicky a zcela dle závěrů NSS tak nemohl účastník očekávat, že důkazní situace bude konečná a došlo tak k závažnému porušení jeho procesních práv. Zároveň pak vyrozumění správního orgánu nesplňovalo předpoklad § 36 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti odkázal žalobce na JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 36 [Některá práva a povinnosti účastníka]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. *Správní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 228: „Správní orgán tak učiní tím, že účastníky vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili, a stanoví jim k tomu přiměřenou lhůtu.“* Pokud se tedy žalobce z objektivních důvodů (pandemická situace spojená se šířením viru SARS-CoV-2) jednání nezúčastnil, správní orgán mu neposkytl dostatečnou lhůtu, aby se k důkazům vyjádřil (kdy tyto důkazy mu ani neposkytl, ačkoliv u jiných důkazů tak učinil).

V.

Posouzení věci soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
7. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovný souhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].

VI.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně dne 4. 9. 2020 předvolal jako svědky policisty pprap. Š. a pprap. H. na den 7. 10. 2020 (v 9:30h a v 10:00h), a to k podání svědecké výpovědi ve věci předmětného přestupku. Téhož dne správní orgán I. stupně jednak vyrozuměl žalobce o provádění úkonu v přestupkovém řízení (dodáno do DS 4. 9. 2020 v 11:00:21; doručeno 7. 9. 2020, v 10:36:17), který spočíval v provedení výslechu policistů dne 7. 10. 2020 v 9:30 a v 10:00 a jednak předvolal žalobce k ústnímu jednání a

k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí (dodáno do DS 4. 9. 2020, v 11:00:34; doručeno 7. 9. 2020 v 10:36:17).

10. Veškerou svou žalobní argumentaci směřoval žalobce vůči postupu správního orgánu I. stupně, kterým mělo dojít ke zkrácení jeho práv, tj. k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, když mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
11. Dle § 36 odst. 3 správního řádu *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.“*
12. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. NSS již v rozsudku ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, konstatoval, že účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno nebo kdy bude ukončeno. Vzhledem k uvedenému a s ohledem na příslušnou judikaturu Ústavního soudu (náleží ÚS ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, publ. pod č. 39/2005 Sb. ÚS) se soud musí zaměřit především na otázku, zda byl stěžovatel poučen o svém právu podle § 36 odst. 3 správního řádu ve fázi řízení, kdy bylo zřejmé, že správní orgán hodlá ukončit dokazování a je připraven na základě prokázaného skutkového stavu o věci rozhodnout. V této souvislosti soud dále odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb., - „*Není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.*“ Dále soud odkazuje na náleží ÚS ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, č. 39/2005 Sb. n. u. ÚS: „*Je porušením principu právního státu, pokud správní orgán nedal stěžovateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění.*“
13. Žalobce uvedl v žalobě celou řadu zdrojů, které obecně pojednávají o povinnostech správních orgánů plynoucí z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. V takto obecně vyličených závěrech soud nespatřuje žádný rozpor s postupem správního orgánu I. stupně, což ostatně žalovaný sám dále doplnil již velmi přesnou, konkrétní a na případ žalobce dopadající judikaturou, evidující totožný postup správních orgánů, se kterým NSS ve svých

rozsudcích vyjádřil rovněž souhlas.

14. Jak již bylo uvedeno, ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl vyrozuměn o provedení úkonu v přestupkovém řízení naplánovaném na den 7. 10. 2020. Konkrétně mělo jít o provedení výsledku policistů pprap. Š. a pprap. H. v 9:30 a v 10:00, kdy měli být vyslechnuti oba policisté přítomní při zjištění protiprávního jednání žalobce. Toto oznámení bylo zástupci žalobce dodáno do DS 4. 9. 2020 v 11:00:21 a doručeno bylo 7. 9. 2020, v 10:36:17. Dále bylo zástupci žalobce zasláno předvolání žalobce k ústnímu jednání a k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Uvedená písemnost byla zástupci žalobce dodána do DS 4. 9. 2020, v 11:00:34 a doručena 7. 9. 2020 v 10:36:17. Obě podání dělí dle dodání do DS 17 vteřin, avšak doručeny byly v tomtéž momentě. Žalobce především nesouhlasí s tím, že z uvedeného bylo zřejmé, že správní orgán I. stupně hodlá ukončit shromažďování podkladů k rozhodnutí ve věci a následně vydat rozhodnutí. Především poukazuje na posloupnost doručených písemností, kdy nejdříve bylo dodáno předvolání k ústnímu jednání a k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí a až následně poté vyrozumění o provedení úkonu v přestupkovém řízení. Z důvodu uvedeného pořadí dodání písemností žalobci, tento vyvodil, že k ukončení shromažďování podkladů nedojde, neboť mají být provedeny další důkazy. Z výše uvedeného je patrné, že k dodání do datové schránky došlo ve správném pořadí, tj. první bylo dodáno vyrozumění o provedení úkonu a až následně předvolání žalobce k ústnímu jednání a k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. V chronologii postupu správního orgánu I. stupně tudíž nespátřuje soud vytýkanou vadu. V této části tedy argumentace žalobce nenachází oporu ve zjištěném stavu věci a neodpovídá realitě, protože je tato námitka nedůvodná.
15. Co se týče žalobcem tvrzené imaginární možnosti vyjádřit se k podkladům a absence výslovného uvedení ukončení shromažďování podkladů, považuje soud za podstatný především obsah doručených listin i přístup samotného žalobce. Z vyrozumění o provedení úkonu v přestupkovém řízení je zřejmé, že dne 7. 10. 2020 měly být provedeny úkony v přestupkovém řízení, a to v 9:30h, v 10:00h (výslech policistů). Z předvolání k jednání je poté patrné, že po provedení těchto úkonů měl být proveden výslech žalobce, a to dne 7. 10. 2020 v 10:30. K tomuto okamžiku poté správní orgán I. stupně avizoval konec shromažďování podkladů k rozhodnutí a možnost uplatnit právo žalobce vyjádřit se ke shromážděným podkladům, seznámit se s nimi, eventuálně je doplnit či rozporovat. O možnosti své právo plynoucí z § 36 odst. 3 správního řádu uplatnit, byl žalobce výslovně poučen, stejně jako byl poučen o skutečnosti, že poté bude přistoupeno k vydání rozhodnutí (předvolání žalobce k ústnímu jednání a k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí). Správní orgán I. stupně není povinen uvést přesné datum, kdy ve věci rozhodne. Žalobce byl o této skutečnosti, tj. o možnosti seznámit se s podklady k rozhodnutí po provedení výsledků policistů a jeho samého a o právu vyjádřit se k nim, stejně jako o následku v podobě ukončení dokazování a přistoupení k rozhodnutí ve věci, dostatečně a s 30ti denním předstihem poučen. Pakliže by nebyl žalobce schopen uplatnit své právo bezprostředně na místě po provedení těchto důkazů, byl oprávněn požádat správní orgán o stanovení delší lhůty k vyjádření se.
16. K tomu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 24/209 -71, jehož závěry lze aplikovat i na nynější případ žalobce „*Nejvyšší správní soud uzavírá, že v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10. 12. 2007 mělo vést k vydání*

rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, protože nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].“

17. Soud v tomto směru rovněž poukazuje na to, že žalobce, ač řádně a s dostačujícím předstihem předvolán a poučen, se ústního jednání a provedení úkonu v přestupkovém řízení dne 7. 10. 2020 neúčastnil, aniž by před tím správnímu orgánu I. stupně zaslal řádnou omluvu. Žalobce měl tedy příležitost seznámit se s podklady shromážděnými správním orgánem I. stupně před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Svým jednáním se však dobrovolně o příležitost uplatnit toto své právo připravil. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 As 40/2019 – 33 [20], v němž NSS uvedl, že správní orgán není povinen v případě neomluvené absence účastníka řízení u jednání, kdy měl dojít k seznámení s podklady rozhodnutí, opakovaně o možnosti seznámení se s podklady žalobce poučit. Soud je tedy odlišného názoru než žalobce, tj. uvedené rozhodnutí je pro posouzení věci žalobce relevantní. Nic na této skutečnosti nemění ani fakt, že k předvolání došlo v době pandemické situace, neboť žalobce byl i za této situace povinen zaslat správnímu orgánu řádnou omluvu z jednání, a to například společně s návrhem, jak tuto situaci stran pandemie vyřešit ke spokojenosti všech.
18. Při stanovení lhůty k vyjádření k podkladům k rozhodnutí, stejně jako k jejich seznámení se, je nutné zohlednit rovněž průběh řízení a složitost věci. V daném případě byl žalobce seznámen se závěry správního orgánu I. stupně, stejně jako s v té době známými podklady uvedenými v příkazu ze dne 27. 7. 2020, jímž byl shledán vinným. Žalobce měl rovněž po celou dobu řízení možnost nahlížet do spisu. Od doručení příkazu ze dne 27. 7. 2020, nebyly dále vyjma výsledků policistů a žalobce shromážděny jiné podklady, tudíž se nelze domnívat, že by se jednalo o složitou věc, pro niž by bylo nezbytné stanovit žalobci delší lhůtu, než jak tomu učinil správní orgán I. stupně. Ačkoliv byly dne 7. 10. 2020 do spisu doplněny výpovědi policistů, jednalo se toliko o dva podklady, k jejichž obsahu se mohl žalobce vyjádřit. Rovněž soud poznamenává, že jejich obsah nebyl nijak širokého rozsahu a korespondoval s již zjištěným stavem věci, který spíše již jen opakovaně shrnoval. Za situace, kdy žalobce považoval takto stanovenou lhůtu za nedostatečnou, nic mu nebránilo, aby požádal správní orgán I. stupně o stanovení lhůty k doplnění vyjádření. Soudu je z rozhodovací praxe správních orgánů znám benevolentní přístup k těmto žádostem o dodatečné doplnění vyjádření v prodloužené lhůtě. Žalobce tak však neučinil a na místo toho zůstal pasivní, i přes to, že byl náležitě a v dostatečném předstihu v tomto směru poučen.
19. Rovněž nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce ode dne 7. 10. 2020 do dne vydání rozhodnutí ze dne 19. 10. 2020 nepředložil žádné vyjádření či návrh k provedení jiného důkazu, ačkoliv tak mohl učinit. Žalobce však nejevil zájem a pasivně vyčkával na to, co se bude dít dále. Tuto taktiku nelze žalobci vytýkat, avšak nyní je nucen nést následky svého počínání.
20. Závěrem tak soud shrnuje, že žalobce byl dostatečně poučen o svém právu plynoucím z § 36 odst. 3 správního řádu, stejně jako o souvisejících následcích, které spočívaly v ukončení

shromažďování podkladů k rozhodnutí a splnění podmínek pro následné vydání rozhodnutí. Současně nebylo žalobci upřeno právo na vyjádření se k podkladům a nejednalo se ani o toliko imaginární umožnění vyjádření se k nim. Jak už bylo uvedeno, žalobce měl možnost se vyjádřit až do dne vydání rozhodnutí, přičemž lhůta, do kdy tak mohl učinit, byla jasně stanovena, avšak nikoliv neměnně, neboť žalobce se mohl vyjádřit až do doby rozhodnutí ve věci, kdy za tímto účelem mohl především požádat o prodloužení lhůty k tomu určené, považoval-li správním orgánem I. stupně stanovenou lhůtu za nedostatečnou. S ohledem na složitost věci a množství shromážděného podkladového materiálu soud, stejně jako správní orgány, neshledal důvod pro to, aby byla stanovena za tímto účelem lhůta delší, než byla lhůta stanovená ke dni 7. 10. 2020. Jelikož posléze nebyly již žádné podklady do spisu založeny, nevznikla správním orgánům povinnost žalobci stanovit z úřední povinnosti novou lhůtu k seznámení se s podklady. Pakliže se žalobce bez omluvy nedostavil k ústnímu jednání za účelem podání výpovědi a seznámení se s podklady k rozhodnutí, učinil tak z vlastní vůle a vědom si následků své pasivity.

21. Z uvedených důvodů se soud se závěry žalovaného plně ztotožňuje. Z tohoto důvodu žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nelze přisvědčit žalobci, že by žalovaný postupoval nezákonně či se dopustil žalobcem vytýkané vady řízení, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí (**výrok I.**).

VII.

Náklady řízení

22. Žalobce neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 28. února 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně